

énekesnőt, hogy ismét megjelenjék a közönség előtt. Efféle kalandja nem egy volt már.

És Rosario Menendez a szépség varázsló asszonya volt, ragyogó, az egyetlen valóság e pillanatban. Hirtelen megtisztulva minden ingerkedő szabadszájúságtól, csak Leonóra volt, s Fideliot szerette, férjét. Szerelme oly erős volt, hűsége oly őszinte, Istenbe vetett hite oly rendíthetetlen, hogy semmiféle gonosz fenyegetéstől nem félt, készen bármilyen áldozatra, is, de nem kételkedett az igazság végső győzelmében.

Hatalma felragyogott az ének szárnyain :

*No, non ho piu timor.
O tu che solo io dobbo amar,
mio sposo, le tue pene
pietoso il ciel fara cessar,
cadran le tue catene.*

Hangja szárnyalásában oly hősi lendület volt, hogy a közönség magán kívül volt elragadtatásában. Megszámlálhatatlan sokszor hívták vissza ; az emberek hálája remegett e kiáltásban, hogy megköszönjék neki : egy pillanatra mindenki jó és nemes lehetett. És mialatt lassan elnéptelenedett a terem, s a széles udvaron át, ki gyalog, ki gépkocsin, eltűnedezett, az ajkakon nem szűnt meg Rosario dicsősége s örökre Beethoven nevéhez kapcsolódott.

Átlátszó, tiszta éjszaka lebegett a paloták és a kertek fölött. A hangversenyterem és a szobácska egyszerre elsötétedtek, megcsúnyultak. A jellegzetes szag, mely az emberek és a felvert por után marad, a falakból, a padokból és a fapadlóból egyszerre kezdett áradni. Az elnök és az igazgató még néhány szót váltottak, aztán a teremőr ásítva a fogashoz cammogott, hogy leakassza nekik a kalapot és felöltöt.

A szép szőke nő a hangverseny végére megérkezett Menendezért, karjaiba esett, megölelte, megcsókolta ; részegen az óriási sikertől, egymás mellett állottak ; a gépkocsit várták és Rosario nem nézett senkire sem. Végre jelentették, hogy a kocsis megérkezett. Rosario és társa hidegen üdvözölték a vendéglátókat s elsiettek.

— Különöseik az ihlet forrásai — mondta az igazgató az elnöknek.

Füsi József fordítása.

CSALÁD.

*Hárman vagyunk: hat szem, hat fül, hat kéz.
Hat szem együtt csak többet lát, ha néz !
Hat fül együtt jobban hallja a neszt
S hat kéz tovább viszi, amibe kezd,
De már a láb, az lassabban halad,
Mert nem hagyhatja el a társakat.*

Zalai Fodor Gyula.